

Sygn. akt I C 124/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący: sędzia Juliusz Ciejek

Protokolant: stażysta Anna Kosowska

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2019 r. w Olsztynie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **D. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 233.325 zł 70 gr (dwieście trzydzieści trzy tysiące trzysta dwadzieścia pięć złotych siedemdziesiąt groszy) w tym:

- kwotę 217.067 zł 64 gr (dwieście siedemnaście tysięcy sześćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt cztery grosze) z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 9.100 zł 97 gr (dziewięć tysięcy sto złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 7.157 zł 09 gr (siedem tysięcy sto pięćdziesiąt siedem złotych dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.688 zł 92 gr (jedenaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. wyrokowi w pkt I do kwoty 185.649 zł 37 gr (sto osiemdziesiąt pięć tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych trzydzieści siedem groszy) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 124/19

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2019 r. **powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W.** złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego (...), w którym to domagał się zasądzenia od pozwanej **D. P.** na swoją rzecz kwoty 233.325 zł 70 gr, w tym: kwotę 217.067 zł 64 gr z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, kwotę 9.100 zł 97 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwotę 7.157 zł 09 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie również od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że łączyła go z pozwaną umowa kredytu. Kredytobiorczyni nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. W związku z tym wypowiedział umowę, stawiając całą należność w stan natychmiastowej wymagalności. Do dnia wniesienia pozwu mimo stosownych wezwań do dobrowolnego spełnienia świadczenia, nie zostało ono uregulowane. (k. 4-6v, 10-10v)

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym(...)stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w i przekazał sprawę do rozpoznania do tut Sądu wg. właściwości ogólnej pozwanej. (k. 7-7v)

Pozwana D. P. ostatecznie potwierdziła zaciągnięcie zobowiązania i uznała powództwo, co do kwoty 185.649 zł 37 zł. W pozostałym zakresie wniosła o jego oddalenie, a także złożyła wniosek o skierowanie sprawy do mediacji.

Brak terminowego spłacania przez nią rat kredytu uzasadniała przebywaną w ówczesnym czasie chorobą oraz trudną sytuacją finansową. (k. 47-49, 276-276v)

Mimo doręczenia **powodowi** wniosku o przeprowadzenie mediacji, ten do zamknięcia rozprawy nie zajął stanowiska w tym przedmiocie. (k. 276v, 282)

Sąd ustalił, co następuje:

D. P. w dniu 16 stycznia 2017 r. zawarła z (...) **Bankiem S.A. z siedzibą w W.** umowę konsolidacyjnego kredytu o nr (...) w kwocie 234.940 zł 07 gr, na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorczyni i na spłatę innych zaciągniętych przez nią zobowiązań, a także prowizji bankowej oraz składki ubezpieczeniowej. Nominalne oprocentowanie kredytu wynosiło 6,70 % w stosunku rocznym i było stałe. Kredyt miał zostać spłacony przez kredytobiorczynię w 120 miesięcznych ratach w wysokości 2.691 zł 67 gr z zastrzeżeniem wysokości pierwszej raty, która miała być ratą wyrównawczą i nie mogła być wyższa niż 2.604 zł 22 gr. Natomiast dokładne wskazanie terminów ich spłaty zamieszczone zostało w harmonogramie spłaty. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez kredytobiorczynię zobowiązania bank miał prawo pobrać od kwoty nadpłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Umowa przewidywała możliwość wypowiedzenia jej przez bank m.in. w razie opóźnienia kredytobiorczyni z zapłatą pełnej raty wynikającej z harmonogramu spłat, za co najmniej jeden okres płatności, pod warunkiem wezwania kredytobiorczyni przez bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty zaległości w odpowiedzi na to wezwanie we wskazanym przez bank terminie.

(dowód: umowa kredytu wraz z załącznikami – k. 15-18v, 51-54, 84, 93-94)

Z powodu leczenia oraz przebywania w placówkach zdrowotnych, a także trudności finansowych, które przysparzała pozwanej prowadzona przez nią działalność gospodarcza D. P. zaczęła mieć problemy z systematyczną spłatą zobowiązania.

(dowód: dokumentacja medyczna pozwanej – k. 60-78, zestawienia należności i spłat kredytu – k. 25-26v, 267-268)

Mimo kilkakrotnego złożenia przez kredytobiorczynię wniosków o odroczenie spłaty, bank do żadnego z nich się nie przychylił i kilkakrotnie wzywał ją do zapłaty należności. Poza tym pouczył ją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację oraz wskazał kontakt do jednostki nią się zajmującej oraz dokumenty, które winna złożyć.

(dowód: pismo pozwanej z dnia 10 sierpnia 2017 r. – k. 79, pismo powoda z dnia 5 września 2017 r. – k. 80, wezwanie do zapłaty z dnia 6 września 2017 r. – k. 85, wezwanie do zapłaty z dnia 21 sierpnia 2017 r. – k. 86, pismo pozwanej z dnia 15 grudnia 2017 r. – k. 95, pismo powoda z dnia 8 stycznia 2018 r. – k. 154, wezwanie do zapłaty z dnia 6 grudnia 2017 r. – k. 153, monit z dnia 12 kwietnia 2018 r. – k. 155, monit z dnia 30 kwietnia 2018 r. – k. 156, pismo pozwanej z dnia 8 maja 2018 r. – k. 96, pismo powoda z dnia 11 maja 2018 r., dowód: pismo pozwanej z dnia 14 maja 2018 r. – k. 108-109, pismo pozwanej z dnia 28 maja 2018 r. – k. 111-113)

W dniach - 24 maja 2018 r. i 28 maja 2018 r. pozwana złożyła powodowi wnioski o restrukturyzację swojego zadłużenia, w postaci zmiany określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu.

(dowód: wniosek o restrukturyzację z dnia 24 maja 2018 r. – k. 97-100, ponowny wniosek o restrukturyzację z dnia 28 maja 2018 r. – k. 101-106)

Bank kilkakrotnie analizując jej sytuację finansową i dokonując oceny możliwości spłaty zobowiązania poinformował ją, że w jego ocenie wykorzystanie wszelkich proceduralnych możliwości zmiany harmonogramu nie zagwarantuje przez nią spłaty zadłużenia w akceptowanych przez niego warunkach. Dalej wskazał, że stosunek posiadanych zobowiązań do uzyskiwanych dochodów pozwanej jest znaczący i w jego ocenie zmiana warunków umowy nie zapewni dalszej prawidłowej obsługi zobowiązania. Tym samym poinformował kredytobiorczynię, że nie widzi podstaw do wyrażania zgody na restrukturyzację umowy.

(dowód: pismo powoda z dnia 2 lipca 2018 r. – k. 26, 164, pismo powoda z dnia 9 lipca 2018 r. - k. 165, 266, pismo pozwanej z dnia 12 lipca 2018 r. – k. 114, pismo powoda z dnia 10 sierpnia 2018 r. – k. 167-168, pismo powoda z dnia 15 czerwca 2018 r. – k. 159)

Pozwana mimo wymagalności raty kredytu w kwocie 2.700 zł 50 gr w dniu 3 kwietnia 2018 r., nie dokonała jej płatności. Jej część, tj. kwotę 700 zł dokonała dopiero po dniu wymagalności kolejnej raty – 2 maja 2018 r., tj. w dniu 18 maja 2018 r.

(dowód: zestawienia należności i spłat kredytu – k. 25-26v, 267-268)

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu w łącznej kwocie 13.008 zł 94 gr (...) Bank S.A. z siedzibą w W. pismem z dnia 14 sierpnia 2018 r. wezwał kredytobiorczynię do jej zapłaty w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia pisma, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Jednocześnie ponownie poinformował kredytobiorczynię o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania wniosku o restrukturyzację zadłużenia, z której to możliwości pozwana już nie skorzystała.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 19-20v)

Pismem z dnia 14 września 2018 r. w związku z dalszym nieuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu bank wypowiedział umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Całość zaległości na dzień sporządzenia tego pisma wynosiła – 8.976 zł 82 gr tytułem należności kapitałowej, 6.558 zł 33 gr tytułem odsetek umownych, 268 zł 29 gr tytułem odsetek za opóźnienie. Pozwana odebrała powyższe pismo w dniu 18 września 2018 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 21-22)

Pismem z dnia 14 listopada 2018 r. powód skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia należności obejmujące następujące kwoty: 217.067,64 zł tytułem należności kapitałowej, 9.100,97 zł tytułem odsetek umownych, 910,36 zł tytułem odsetek za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Kredytobiorczyni nie ustosunkowała się do niego.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 23-24v)

Na dzień 28 stycznia 2019 r. zadłużenie pozwanej wobec powoda wynosiło łącznie 233.325 zł 70 gr, w tym: 217.067 zł 64 gr tytułem niespłaconego kapitału, 9.100 zł 97 gr tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 6,70 % od dnia 3 kwietnia 2018 r. do dnia 14 listopada 2018 r. oraz 7.157,09 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od niespłaconego kapitału w wysokości 14 % od dnia 3 kwietnia 2018 r. do dnia 28 stycznia 2019 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych – k. 11)

D. P. obecnie jest zdrowa. Prowadzi w W. własną działalność gospodarczą o półrocznych obrotach opiewających na kwotę 200.000 zł, z czego jej półroczny dochód to kwota 36.220 zł. Posiada dwa inne zadłużenia kredytowe. Jest właścicielką nieruchomości obciążonego hipotekami.

(niezaprzeczone)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda jest w pełni zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszej sprawie zaciągnięty przez pozwaną kredyt był kredytem konsolidacyjnym, przeznaczonym na jej konsumpcyjne potrzeby oraz spłatę zaciągniętych przez nią zobowiązań, w tym jak wskazała w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą („ten kredyt był kredytem konsolidacyjnym, który miał służyć w części moim prywatnym zobowiązaniom, a w części zobowiązaniem firmy, którą prowadzę; około 60 % stanowiły zobowiązania mojej firmy, a 40 % moje własne” – k. 276v). W związku z powyższym należało uznać, że kredyt ten nie został zaciągnięty przez pozwaną w bezpośrednim związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą. Pozwana nie miała, zatem przy jego zaciąganiu statusu przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 43¹ k.c., a status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., co powodowało, że niniejsza sprawa nie miała charakteru gospodarczego, a strictly cywilny.

Dalej należy wskazać, że pozwana w toku sprawy nie kwestionowała faktu zaciągnięcia przez siebie kredytu w powodowym banku oraz wypowiedzenia umowy. Poza uznaną przez siebie kwotą powództwa – o czym niżej, pozostałą wartość dochodzoną przez powoda roszczenia zakwestionowała. Przy czym, skupiając się na wynikającej z art. 6 k.c. zasadzie rozkładu ciężaru dowodu pominęła, że obowiązek przedstawiania dowodów ciąży na obu stronach procesu, tym bardziej, że była ona w toku sprawy reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

W ocenie Sądu wbrew stanowisku pozwanej roszczenie powoda jest w pełni udokumentowane załączonymi do pozwu i pisma przygotowawczego dokumentami, a co za tym idzie udowodnione zarówno, co do zasady, jak i wysokości. Zdaniem Sądu bezzasadne są zarzuty pozwanej sprowadzające się do zanegowania wysokości zobowiązania, zwłaszcza w sytuacji, gdy powód przedstawił całą historię rachunku służącego do obsługi spłaty kredytu, zaś pozwana zobowiązana do przedstawienia konkretnych zarzutów odnośnie wysokości zadłużenia czy braku zaksięgowania wpłat wskazała jedynie, że w istocie nie dokonał żadnych wpłat po dniu wytoczenia powództwa tj. po 31 stycznia 2019 r. Co ważne przedstawione przez stronę powodową dokumenty w postaci umowy, historii rachunku, wezwań z potwierdzeniami odbioru, zestawień należności i spłat kredytu, wyciągu z ksiąg banku są dokumentami prywatnymi (art. 245 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c.), niemniej jednak wobec braku ich kwestionowania przez pozwaną stanowią dowód nie tylko istnienia zobowiązania, ale także jego wysokości. Istotnym jest również fakt, że bank spełnił także nałożone na niego obowiązki wynikające z art. 75c Prawa bankowego (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939), mianowicie po zweryfikowaniu opóźnienia w spłacie zobowiązania przez kredytobiorczynię – 3 kwietnia 2018 r., wezwał ją do dokonania spłaty w terminie 14 dni oraz poinformował o możliwości złożenia również w tym samym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Ponadto w każdym z pism odrzucających jej wnioski o restrukturyzację zadłużenia szczegółowo – w formie pisemnej – wyjaśnił, jakie były tego przyczyny. Brak terminowej spłaty kredytu zgodnie z warunkami umowy – jedna pełna rata kredytu (§ 9 umowy) upoważniał, zatem go do jej wypowiedzenia i skutkowało prawem żądania zwrotu niespłaconego kapitału wraz z odsetkami.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 69 ustawy Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939) Sąd w pkt I sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 233.325 zł 70 gr, w tym kwotę 217.067 zł 64 gr z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 29 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, kwotę 9.100 zł 97 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty, kwotę 7.157 zł 09 gr z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty. Odsetki orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2¹k.c. oraz § 7 umowy kredytu, które stanowiły odsetki maksymalne za opóźnienie liczone od dnia następnego po dniu wystawienia przez powoda wyciągu z ksiąg oraz na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c., które stanowiły odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Wobec tego, że pozwana przegrała sprawę w całości, zobligowana jest zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia przez niego praw. W skład tych kosztów wchodziły - kwota 11.667 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, w tym pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, 17 zł opłaty sądowej od pełnomocnictwa oraz koszty notarialnego uwierzytelnienia dokumentów w kwocie 4,92 zł.

Zgodnie z art. 333 k.p.c., Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydawaniu klauzulę wykonalności, jeżeli m.in. zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. W toku postępowaniu pozwana uznała roszczenie powoda, do kwoty 185.649 zł 37 gr (k. 276v). W związku z tym zostały spełnione przesłanki wynikające z powyższego przepisu, dlatego też Sąd w pkt III sentencji wyroku do tej też kwoty nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Na marginesie należy jeszcze wskazać, że w niniejszej sprawie między stronami nie doszło do mediacji, mimo wniosku powódki, albowiem jej podjęciem nie był zainteresowany powód. Natomiast jak wiadomo mediacja jest alternatywą dla rozwiązywania sporów, która co wyraźnie należy podkreślić jest dobrowolna – wynika to z treści art. 183¹ § 1 k.p.c. Zatem, aby mogła dojść do skutku obje strony, jako gospodarze konfliktu muszą w tym zakresie wykazać realną wolę i inicjatywę, a zatem wyrazić zgodę na mediację, czego tutaj zabrakło. Oferta pozwanej w postaci rocznej karencji czy też rat na poziomie 750 zł miesięcznie (około 1,4 umówionej raty), brak zgody na obciążanie jej nieruchomości nie niosły realnej perspektywy spłaty.